

அசோகமித்திரனின் 'அப்பாவின் சிநேகிதரும்' பொதுப்புத்திப் பின்னணியும்

முனைவர் ஆ முத்தையன்
உதவிப்பேராசிரியர்,
தமிழ்த்துறை (பி-II),
தூய நெஞ்சக் கல்லூரி (தன்னாட்சி),
திருப்பத்தூர் - 635601.

முன்னுரை

பொதுப்புத்தி என்பது அறிவியலுக்கு நிகரான மாறாதத் தன்மைக் கொண்டிருப்பதாக சிலர் கருதுகின்றனர். ஆனால் அவ்வாறு இல்லை. பொதுப்புத்தி, அறிவியல் ஆகிய இரண்டும் வேறுவேறானவை. (பார்க்க : நவமார்க்கிய வழியில் திராவிடத் தமிழ்ச் சிந்தனைகள், தமிழவன், 2023:192) சான்றாக, 'ஆண்கள் வீரமானவர்கள்' என்றால் 'பெண்கள் வீரமில்லை' என்பதுதானே அர்த்தம். ஆனால், சமூகம் ஆண்களை வீரமானவர்கள் என்றே பொதுப்புத்தியில் கட்டமைத்து வைத்திருக்கிறது. இச்சிந்தனை அறிவியலுக்கு முரணானது. அறிவியல் பேறுகாலத்தில் ஒரு பெண் படும் வேதனையினை ஆண் சந்திக்க நேரிடுமாயின் ஆண் இறந்துவிடுவான் என்கிறது. அவ்வாறிருக்க ஆண் வீரமென்பது எவ்வகையில் பொருந்தும். 'வந்தோரை வாழ வைக்கும் தமிழ்நாடு' என்றால் தமிழ்நாட்டில் உள்ள அனைவரும் அவ்வாறே இருப்பர் என்பது மிகையாகும். பெரும்பான்மை அவ்வாறிருப்பர் என்பதைப் பொருளாக எடுக்கும்போது சிலர் அதற்கு மாறாகவும் இருப்பர் என்பது விளங்கும். இன்னும் சொல்லப்போனால், 'ஆதாயமில்லாமல் ஆற்றோடு போவானா', 'அண்டைவீட்டுப் பார்ப்பான் சண்டைய மூட்டித் தீர்ப்பான்', 'சக்கிலிய தொட்டா தீட்டு சாணான பாத்தாலே தீட்டு', 'பறச்சி பிள்ளையைப் பள்ளியிலே வைத்தாலும் பேச்சிலே ஐயே என்னுமாம்', 'துலுக்கன் உறவு தொண்டைக்குழி வரைக்கும்' முதலான சாதியப் பழமொழிகள் அச்சாதிகள் குறித்தான முழுமையான உண்மையைப் பேசுகின்றனவா என்றால் இல்லை. ஆனால், பொதுப்புத்தியில் அவ்வாறு நம்ப வைக்கப்பட்டிருக்கிறது. இப்பழமொழிகளைச் சமூகத்தின் பொதுப்புத்தியாகக் கொள்ளும்போது சமூக இணக்கம் என்பது காணாமல் போகிறது. எனவேதான் மக்களை ஏற்கெனவே சாதிப் பற்றி உருவாக்கிவைத்திருக்கிற பொதுப்புத்திகளை அடிப்படையாகக் கொண்டு அணுகவேண்டாம் என்கிறோம். அவை ஜனநாயகத் தன்மை அற்றது. தனிமனித முக்கியத்துவத்தை நீர்த்துப்போகச் செய்கின்றன. குழுத்திறனை மதிப்பிழக்கச் செய்கின்றன.

பொதுப்புத்தி முழுவதும் அறிவியல் அல்ல. அதற்காக உண்மை இல்லை என்றும் சொல்லிவிடமுடியாது. பொதுப்புத்தி வழி எல்லாவற்றையும் அணுகுதல் என்பது ஆபத்தானது. வ.வே.சு ஐயர், கு.ப.ரா, புதுமைப்பித்தன் தொடங்கி இன்றுவரையுள்ள பலரும் பொதுப்புத்தியினை அடிப்படையாகக் கொண்ட கதைகளை எழுதிவருகின்றனர். அசோமித்திரனின் எழுத்துகளிலும் அத்தன்மை காணப்படுகிறது. அவருடைய 'அப்பாவின் சிநேகிதர்' என்னும் சாகித்ய அகாடமி விருது பெற்ற நூலில் இடம்பெற்றுள்ள சிறுகதைகளே இதற்கு சான்று. அச்சிறுகதைகளில் பொதுப்புத்தியைக் கேள்விகேட்காமல் ஏற்கவும் பொதுப்புத்தியை விமர்சிக்கவும் ஆகிய இரண்டு வேறுபட்ட பண்புகள் இருப்பதைக் காணமுடிகிறது. இம்முரண் தன்மை எவற்றின் அடிப்படையில் அமைந்துள்ளது என்பதை ஆராய்வதே இக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும்.

சாதி பற்றிய பொதுப்புத்தி

அசோமித்திரனுக்குச் சமூகத்தின் பொதுப்புத்தி பற்றிய அறிவு நன்கு புரிந்திருக்கிறது. எனவேதான் இத்தொகுப்பில் உள்ள கதைகளில் அப்பொதுப்புத்தியினைக் கட்டுடைக்க

முற்படுகிறார். அவர் ஒரு பிராமணப் பின்னணியிலிருந்து கதை எழுத வந்தவர் என்பது நமக்குத் தெரியும். அவருடைய கதைகளில் செகந்திராபாத், சென்னை, குடும்பம், சண்டை, சினிமாத்துறை ஆகியவற்றை சுற்றிய சில குறிப்பிட்ட சூழல்கள் மட்டும் நிறைந்து காணப்படும் என்பதும் தெரியும். எனினும் அவர் சிறந்த படைப்பாளராகப் பரிணமிக்க பொதுப்புத்தியும் கைக்கொடுத்திருக்கிறது. பெரியாரும் பொதுப்புத்தி குறித்து சிந்தித்திருக்கிறார். அதனால்தான், பிராமணியத்தால் உருவாக்கி வைக்கப்பட்டிருக்கிற பொதுப்புத்தி அனைத்துக்கும் எதிராகச் சிந்திக்கச் சொன்னார். பொது இடங்களுக்கு வரும்போது நாகரிக உடை உடுத்த வேண்டும் என்று பிராமணியத்தால் உருவாக்கி வைக்கப்பட்டிருக்கிற பொதுப்புத்தியினை உடைத்துவிட்டு லுங்கி அணிந்து மேடையில் பேசினார்.

இருமை எதிர்வுகள்தாம் ஒன்றை மறுத்து மற்றொன்றை உருவாக்கத் துணை செய்கின்றன. அதனால் அசோகமித்திரன் சிறுகதைகளில் பொதுப்புத்தி எவ்வாறு அணுகப்பட்டிருக்கிறது என்பதை அறிந்துகொள்ள இருமை எதிர்வுகள் வழிப் பயணிக்க வேண்டியுள்ளது. அந்தவகையில், 'புதிர்' எனும் கதையில் நல்லவர்கள் X கெட்டவர்கள், கலாட்டா செய்யாதவர்கள் X கலாட்டா செய்கிறவர்கள், நயவஞ்சகம் செய்யத் தெரியாதவர்கள் X நயவஞ்சகர்கள், தீயப் பழக்க வழக்கங்கள் இல்லாதவர்கள் X தீயப் பழக்கவழக்கம் உடையவர்கள், கொலை செய்யாதவர்கள் X கொலை செய்கிறவர்கள் ஆகிய இருமைகள் இடம்பெற்றுள்ளன. இக்கதையில் நேரடியாகச் சாதி குறிப்பிடப்படவில்லை எனினும் பிராமணப் பின்னணியினை விளக்கும் கதைக்களமாக இதனைப் பார்க்கலாம். அதற்கான கூறுகள் நிரம்பி இருக்கின்றன. கதைசொல்லி ஒரு ஆண். கிருஷ்ணா கஃபே இருக்கும் கடைத்தெருவில் அப்பளம் விற்கும் கடைக்காரர். அவர் பிராமணராக இருக்க வாய்ப்பு அதிகம். அவர் கடைத்தெருவில் பார்த்தவற்றை அனுபவக் கதையாகச் சொல்லியிருக்கிறார். இதற்கும் மேற்கண்ட இருமைகளுக்கும் தொடர்புண்டு. இதுவரை இந்தச் சமூகம் கண்டிராத பல விசயங்களைப் பேசுவதாகக் கதை அமைந்திருக்கிறது. பிராமணச் சமூகத்தில் நடக்கும் மோசடிகளை இக்கதை எடுத்துரைக்கிறது.

இக்கதையின் இறுதியில் சிறுவன் செய்யும் கொலைக்கான காரணம் என்ன என்பது விளங்கவில்லை, புதிராக இருக்கிறது என்கிற தொனியில் சொல்லப்பட்டிருக்கலாம். ஆனால், 'புதிர்' வெளி உலகம் அறிந்திராத பலவும் இச்சமூகத்தில் உள்ளது என்பதை விடுவிக்கும் கதையாக அமைந்திருக்கிறது. கிராம வழக்கில் சொல்வதென்றால், 'இதெல்லாம் இத்தன காலம் புதிராகவே இருந்திருக்கு இல்ல' என்கிற அளவிற்கு உள்ளது. இங்குதான் பிராமணர்கள் நல்லவர்கள் என்று எல்லோரும் நம்பிக்கொண்டிருக்கிற பொதுப்புத்தி உடைகிற தருணம். பொதுப்புத்தியில் எல்லோரும் நம்பிக்கொண்டிருக்கிற விஷயத்தை கதைசொல்லி அவ்வாறு இல்லை என்று உடைக்கிறது. "ஏங்க, நீங்கள்ளாம்கூடக் கலாட்டா பண்ணனுமா? என்று கேட்டார்" (ப.10) என்ற உரையாடல் பொதுப்புத்தியில் பிராமணர்கள் கலாட்டா செய்யாதவர்கள் என்பதை மறுத்து கலாட்டா செய்கிறவர்கள் என்கிறது. அதேபோல,

"ஆமாங்க, அவர் அழறாருங்க. ஆனால் அக்கம் பக்கத்திலே மனுஷாளுங்க என்ன சொல்றாங்க தெரியுமா? இந்தப் பையன் அம்மாவை ஒரு வழிக்குக் கொண்டு வந்துக்கு மருந்து வைச்ச அது குடும்பத்தையே அழிச்சுட்டோங்கறாங்க. இந்தப் பையனுக்கு ஏற்கெனவே புத்தி சரியில்லே. இதெல்லாம் கேட்டு என்னவோ போல ஆயிடறாங்க" (ப.16) என்று கூறுவதும் "அவனை வீட்டில் கொண்டுபோய்ச் சேர்த்ததற்காக நான் மிகவும் வருந்தினேன். தூங்கிக் கொண்டிருந்த அவனுடைய வளர்ப்புத் தாயின் தலைமீது அவன் ஓர் அம்மிக் குழுவியைப் போட்டிருந்தான்" (ப.16) என்பதும் அவர்களுடைய சமூகத்தில் கொலைச் செயலும் நடக்கின்றன. நயவஞ்சகக் குணத்தினால் கொலைகளும் நிகழும் என்பதைக் காட்டுகின்றன. அதற்கான காரணம் அவர்களிடையே உள்ள தீயப்பழக்க வழக்கங்கள்தான். சான்றாக, பிச்சைத் தொழிலுக்குச் சென்ற பையனின் அப்பா எங்கே? அவரைக் கண்டுபிடிக்க முடியுமா? என்று கேட்டதற்கு,

"அது என்னங்க கஷ்டம்? அவரு அயனாவரத்திலேதான் இருக்காரு. இரண்டு பேரு கூட்டுப் பணத்தையும் அவரா எடுத்து சீட்டுக்கும் குதிரைக்கும் தேவடியாக்குட்டிக்குமா அழறாரு. பணத்தைக் கேட்டா காவி சட்டை போட்டுட்டேன்றாரு" (ப.16) என்பதும் அச்சமூகத்தில் உள்ள மோசமான பழக்க வழக்கங்களை அடையாளப்படுத்துகிறது. திருட்டு, சூதாட்டம், பெண்விழைவு முதலான வழக்கங்களைக் கொண்டிராத மென்மையான, நல்ல பழக்கவழக்கங்களை, ஆச்சார அனுட்டானங்களைக் கடைபிடிக்கக் கூடிய சமூகத்தில் இப்படியொன்று நிகழ்ந்திருக்கிறது என்பது ஒரு பேரிடியாகப்படுகிறது. எனவேதான் இக்கதை

உருவாக்கக்காரணம் ஏற்கெனவே பொதுச்சமூகத்தில் இருக்கிற பொதுப்புத்தி என்கிறோம். அந்தப் பொதுப்புத்தியை (போலிமுகங்களை) அடையாளப்படுத்த நினைக்கும் ஆவல்தான் இக்கதை உருவாக்கத்திற்குக் காரணம். இக்கதை பிராமணச் சாதியை விமர்சிப்பதாகத் தோற்றம் தருகிறது.

இதேபோன்ற ஒரு தொனி 'இன்று நிம்மதியாகத் தூங்க வேண்டும்' எனும் கதையிலும் காணலாம். அக்கதையில் ராஜரத்தினம் எனும் ஒரு பிராமணப் பின்னணியில் வரும் கதாபாத்திரத்தின் செயல்பாட்டை விவரிக்கும் வரிகளைப் பார்க்கும்போது விளங்கும். குடிப்பதில்லை X குடிப்பார்கள், பெண்களை மரியாதையுடன் அழைப்பவர்கள் X அழைக்காதவர்கள் முதலான இருமைகள் அவசியம். "ராஜரத்தினம் இதற்கு முன்னமும் அவளை டீப் போட்டுப் பேசியிருக்கிறான். ஒருமுறை விடுமுறை நாளில் அவர்கள் சந்தித்தபோது அவன் குடித்துவிட்டு வந்திருக்கிறான். ஆனால் இந்த இரண்டு வருஷமாகத் தமிழ்நாட்டில் குடிக்காதவர்கள் யார் இருக்கிறார்கள்? அவளுடைய சித்தப்பாவை ஆஸ்பத்திரியில் சேர்க்கும் அளவுக்குக் குடி முற்றிப்போய்விட்டிருந்தது. அவளுடைய அண்ணாவைப் பற்றியே சொல்ல முடியாது. ராஜரத்தினம் அடுத்த நிமிஷமே வருத்தப்படுவான். ஒரு வருட காலமாக அவர்கள் பலமுறை தனியாக இருக்க நேர்ந்திருக்கிறது. அவன் ஒருமுறை கூட அத்து மீறவில்லை" (ப.30) என்று வருவதைக் காணலாம். இதில் பிராமணர்களுக்கு ஆச்சாரங்கள் உண்டு என்பதை மறுத்து அவர்களுக்கும் தீயப் பழக்கங்களும் உண்டு என்பதை அடையாளப்படுத்துகிறது, அதனை சரிகட்டும் வகையில் யார்தான் குடிக்கவில்லை என்கிறது. மனைவியை மட்டும் 'டீ' இட்டு வழங்கும் வழக்கத்திற்கு மத்தியில் சகுந்தலாவை 'டீ' இட்டு அழைத்தான் என்பதற்கும் சமூகம் மாறிவிட்டது என்கிற பொதுப்புத்தியே காரணம் என்பதை அதனுடைய பின்னணியாக உணரலாம். மனைவியாக மனதளவில் ஏற்றுவிட்டால் அப்புறம் தடை என்ன? என்றும் கேட்கலாம். இவை தமிழ்நாட்டின் பொதுப்புத்தியாகவும் இருக்கலாம். இங்குப் பொதுப்புத்தியை அடையாளப்படுத்தியிருப்பது குற்றங்களை நியாயப்படுத்துவதற்காக என்பதை மறக்க வேண்டாம்.

'இன்று நிம்மதியாகத் தூங்க வேண்டும்' எனும் கதையில் ஒரு குறிப்பிட்ட சாதியில் சாதி மறுப்புத் திருமணம் நடைபெறுவதில்லை என்பதனை மறுக்கிறது. குறிப்பாக, பிராமண பையன்கள் சாதிமறுப்புத் திருமணங்கள் செய்து கொள்வதில்லை என்கிற பிம்பத்தை இக்கதை மறுக்கிறது. பிராமணப் பின்னணியுள்ள ஒருவன் வேறொரு சாதியைச் சேர்ந்த பெண்ணிற்காகக் காத்திருப்பது என்பது இக்கதையின் மையம். அக்காவின் திருமணம் நடக்க வேண்டுமானால் காதல் திருமணத்தைத் தள்ளி வைக்க வேண்டும் என்கிறது. சாதியின் கோரமுகத்தைக் காட்டுகிறது. அதாவது, ராஜரத்தினம் X சகுந்தலா என்கிற முரண் தன்மையைக் கொண்டு நகர்கிறது. ராஜரத்தினம் திருமணத்திற்குத் தயாராக இருப்பதாகவும் சகுந்தலா அதற்குத் தடை ஏற்படுத்துவதாகவுமான முரண் தன்மையில் கதைசொல்லப்பட்டுள்ளது.

கதையில், "எங்க வீட்டிலே மட்டும் இதுக்கு உடனே ஒத்துண்டு வாங்கன்னு நினைச்சியா? என்னடா ஜாதிவிட்டு ஜாதின்னு பாஞ்சிண்டுதான் வருவாங்க" (ப.28) என்று வருமிடத்தில் பிராமணர் X சாதிய இந்துக்கள் என்கிற முரண் தன்மை நமக்கு விளங்கும். ஆனாலும், சாதிய இந்துக்கள் மத்தியில் காதல் திருமணங்கள் நடைபெறாத சூழலில் எவ்வாறு பிராமண பையனுக்கும் சாதிய இந்து பெண்ணிற்கும் திருமணம் நடக்கும் என்கிற கேள்வி தொற்றிக்கொள்ளத்தான் செய்கிறது. அதனை வலுவூட்டும் வகையில் கதையிலும் பல இடையூறுகள் இடம்பெற்றிருக்கின்றன. சகுந்தலாவின் அக்காவிற்கு வயதாகிவிட்டது. அவளுக்குப் படிப்பறிவும் குறைவு. அவள் அலுவலகத்திற்கு வேலைக்கும் செல்லவில்லை. அவளுடைய வயதிற்கு இதற்குமேல் காதல் செய்வது என்பதும் ஒத்து வராது முதலான பல தடைகளைக் குறிப்பிடலாம். இறுதியில் அக்காவின் திருமணம் நடைபெற்றால்தான் தன்னுடைய திருமணம் என்பதில் உறுதியாக இருப்பவள் 'நாளை உறுதியாக சொல்கிறோம்' என்று சொல்லப்படும் செய்தியைக் கேட்டு இன்று ஒருநாளாவது தூங்கிக்கொள்கிறேன் என்கிறாள். எத்தனை நாட்கள் தூக்கத்தைத் தொலைத்திருப்பாளோ? என்கிற கேள்வி எழாமலில்லை. இருப்பினும் அவளின் காதல் திருமணம் நடந்ததா? இல்லையா? என்பதற்கு எந்தத் தடயங்களும் இல்லை. ஆனால், கதைநோக்கத்தைப் புரிந்து கொள்ளமுடியும். சாதிய இறுக்கம் கொண்ட சமூகத்தில் உயர்சாதி ஆண்கள் முற்பட்டாலும் பெண்கள் சாதிய சமூகத்திற்குக் கட்டுப்பட்டவர்களாக, அதை நினைத்து அச்சம் கொள்கிறவர்களாக இருக்கிறார்கள். இது தூய்மை X தூய்மையற்றது என்கிற இருமையில் சிக்கக்கொள்ளும் மனங்களைப் பற்றிப் பேசுகிறது. இக்கதை

உருவாக்கத்திற்கு சாதிய சமூகம் பற்றிய பொதுப்புத்தி மனநிலை புரிந்துகொள்ளப்பட்டுள்ளதே காரணமாகும்.

மதம் பற்றிய பொதுப்புத்தி

சமூகத்தில் பிராமணன், இஸ்லாமியன் இருவரும் பிரிந்து இருக்கக்கூடிய காட்சியைத்தான் பார்த்திருக்கிறோம். அவர்களுக்குள் தீராத பகை, இரண்டும் வேறு வேறு மதம் என்று பல்வேறு கற்பிதங்களைக் கேட்டிருந்தாலும் 'அப்பாவின் சிநேகிதர்' என்னும் கதையானது பிராமணன் X இஸ்லாமியன் என்கிற உறவுநிலையில் ஒற்றுமையை (சகோதரத்துவத்தை) உண்டாக்கியிருக்கிறது. இஸ்லாமியர்கள் ஏமாற்றுப் பேர்வழிகள் இல்லை என்கிறது. அவர்களுக்கிடையே காலம் கடந்த நட்புறவினை உருவாக்கிச் செல்கிறது. அதற்காக சையதுமாமா தேவைப்பட்டிருக்கிறார். நாராயணனின் இளவயது அனுபவம் தவறாகச் சித்திரிக்கத் தோன்றும். ஆனால், அனுபவ முதிர்வு புரிந்துகொள்ளும் மனப்பக்குவத்தைத் தரும் என்கிறது கதை. ஒரு பக்குவப்பட்ட அனுபவ முதிர்வோடு நாராயணனின் அம்மா பேசுவது அதுவரை புறஉலகில் இருக்கிற பொதுச்சிந்தனையைத் தகர்ப்பதாக அமைந்திருக்கிறது.

'சில்வியா' எனும் கதை ஹிந்து பின்னணியைச் சார்ந்த ஆணுக்கும் கிறித்துவப் பெண்ணுக்குமான நட்பு சார்ந்த கதையாக உள்ளது. கிறிஸ்துவம் X ஹிந்து, பெண் X ஆண் எனும் இருமை எதிர்வுகள் முக்கியம். சில்வியாவின் சகோதரர்களான மாரிஸ், டெரன்ஸ் ஆகிய இருவரும் தங்கை லாராவும் நல்ல நண்பர்களாக இருந்தனர். சில்வியாவிற்கு ஜார்ஜ் என்ற ஒருவருடன் திருமணம் ஏற்பாடானது. அதற்காக விசேஷ நடனம் ஒன்றை சந்துருவுடன் சேர்ந்து பயிற்சி செய்தாள். இது இருவருக்குமான ஈர்ப்பை உணர்த்துகிறது. இதனை யாரோ ஒருவன் பார்த்து விட்டு இருவரைப் பற்றியும் தவறாகச் சுவரில் எழுதிவிட்டான். திருமணம் நடக்கிறது. பின்பு ராணுவத்திற்குப் போன சில்வியாவின் கணவர் திரும்பி வரவே இல்லை. "நாம் ஏதோ, கண்ணகி, மாதவி, கோப்பெருந்தேவி என்கிறோம். திரும்பி வராத அந்த பிரிட்டிஷ் சோல்ஜரை நினைத்து ஏங்கி ஏங்கி சில்வியா இரண்டாண்டுக்குள் டி.பி. வந்து செத்துப்போனாள்" (ப.73) என்று கதைமுடிகிறது, எந்த வகையிலும் சந்துரு மனதில் சில்வியா ஒட்டாத கதை. காரணம் மதம் என்கிற மிகப்பெரிய எதிரி. தன்னுடைய விருப்பத்தை மறைத்துக் கொள்கிறது. நண்பர்களாகப் பழகிக்கொள்ள அனுமதியளித்த மதம் அவர்களுக்குள் திருமண பந்தத்தையோ, உறவு என்கிற வகையில் ஆபத்தில் உதவும் மன உணர்வினையோ வளர்க்காத கதையாக இருக்கிறது. தள்ளி நிற்கிறது. 'என்னதான் ஒட்டிப் பிறந்தாலும் வாயும் வயிறும் வேறுவேறுதான்' என்கிறது. இவ்வாறு ஹிந்து X இஸ்லாம், ஹிந்து X கிறித்துவம் என்று பொதுப்புத்தியில் எதிரெதிராக பிரித்து வைக்கப்பட்டிருக்கிற மதங்களை கதைசொல்லும் அளவில் இணைத்துள்ளமை, பிராமண சமூகத்தின் மீதான விமர்சனத்தை சீர்செய்யும் மனநிலையின் வெளிப்பாடாகும்.

எளியவர் X வலியவர் பற்றிய பொதுப்புத்தி

இதுவரையிலான கதைகள் சுயசாதி முரண்களை வெளிப்படுத்தியது போல, ஒரே மதத்திற்குள்ளும் முரண்களையும் கண்டடைய முடியும். 'சாயம்' எனும் கதையில் எளியவர்கள் = திருடர்கள், உழைப்பவர்கள் = திருடர்கள் என்கிற வாதம் இருப்பதைக் காணலாம். அதாவது, "எங்கள் வெள்ளித் தட்டைத் திருடியவன் பிடிபட்டு விட்டான், ஹைதராபாத் போலீசால். எங்களுக்கு ஐம்பது மைல் தள்ளியிருந்த ஒரு கிராமத்தில். எங்களெல்லாருக்குமே வேதனையாக இருந்தது. திருடியவன் எங்கள் வீட்டு மாட்டைப் பார்த்துக் கொள்கிற சாயனா. அவனுக்கு வீட்டிலேயே சாப்பாடு போட்டு, சட்டைத் தைத்துக் கொடுத்து தங்குவதற்கும் இடம் கொடுத்திருந்தோம். அவன் தெலுங்கு பேசுவானே தவிர எங்கள் வீட்டில் ஒருவனாகவே இருந்தான்" (ப.37) என்கிறது. இந்த உரையாடல் எதை உணர்த்துகிறது? மொழி எங்களுக்குப் பிரச்சனை இல்லை. நாங்கள் எல்லோரையும் சமமாக ஏற்றுக் கொள்கிறோம். எல்லோரும் சகோதரர்கள்தான். இருப்பினும் உழைப்பவர்களுக்குச் சோறும் இருப்பிடமும் இருந்தால் போதும். எதற்காக அவர்கள் திருடுகிறார்கள் என்று கேட்கிறது. அவ்வாறிருக்க தங்களுக்கும் அது பொருந்தும் தானே. நீங்கள் ஏன் வெள்ளித் தட்டை சம்பாதிக்கிறீர்கள் என்கிற கேள்வி எழாமலில்லை? சாயனா பக்கம் இருக்கும் நியாயத்தைக் கதை ஆராயவில்லை. மேலும் "அந்த வீட்டிலே சம்பளம், சோறு, தண்ணீர் ஒண்ணும் தரமாட்டாங்க. அதான் திருடினேன்னான். நான் சற்று வியப்புடன் பார்த்தேன். அதனாலேதான் மாஜிஸ்ட்ரேட்டுக்குக் கோபம் வந்துடுத்து.

அவனுக்கு ஆறு லாஷஸ்னுட்டார்” (ப.39) என்ற தண்டனைவழி எப்பொழுதும் குற்றத்திற்கான காரணத்தைப் பொருட்டாக ஆராய்வதில்லை எனச் சமூகக் குற்றமாக மடைமாற்றிவிடுகிறது. அதற்காக, போலீஸ்காரர்கள் ஒருவரை ஒருவர் மதிப்பதில்லை என்கிற குற்றச்சாட்டுகளைக் கதை நெடுக வைத்துவிட்டுச் செல்கிறது.

‘முனீரின் ஸ்பானர்கள்’ எனும் கதையில் அன்வர் ஹுசன் தன்னிடம் வேலைபார்க்கும் முனீர் ஸ்பானர்களைத் திருடியிருப்பான் என்று நினைத்து அவனை அடித்து விரட்டி விட்டார். அவருக்கு அவை எங்கள் வீட்டு பொருள்களோடு கலந்திருந்தன என்ற உண்மை தெரியாமல் போயிற்று என்பது கதையின் இறுதியில் தெரியவருகிறது. இக்கதையும் உண்மையை நன்கு ஆராயாமல் தன்னை விட எளியவர்கள் மீது எளிமையாகக் குற்றம் சுமத்திவிடும் சாதாரண மனநிலையினை உணர்த்துவதாக அமைந்திருக்கிறது. இதுபோன்ற தவறுகள் எல்லாச் சாதிக்குள்ளும் எல்லா மதத்திற்குள்ளும் எல்லா மட்டத்திலும் நடக்கதான் செய்கிறது என்கிறது கதை. இக்கதைகள் எளியவர்கள் மீது வலியவர்கள் அதிகாரம் செலுத்துவது இயல்பு என்பதற்கு எதிரான ஒரு சலசலப்பை உருவாக்க முனைகிறதோ என்றும் தோன்றுகிறது. ஆனாலும் எளியவர் X வலியவர் என்கிற பொதுப்புத்தி இருமையினை சிதைப்பதற்கான எவ்வித நிகழ்வும் கதையில் இல்லை என்பதை நினைவிலிருத்திக் கொள்ள வேண்டும். எனவே கதை மேல் X கீழ் மனோபாவம் இருக்கத்தான் செய்யும் என்கிறது.

மாமியார் X மருமகள் பற்றிய பொதுப்புத்தி

‘ரோசம்’ எனும் கதை ஆணாதிக்கச் சமூக மனநிலையினைச் சுட்டும் கதையாகும். இக்கதையானது மாமியார் X மருமகள், பிறந்தவீடு X புகுந்தவீடு எனும் இருமைச் சிந்தனையினை அடிப்படையாகக்கொண்டு எழுதப்பட்டிருக்கிறது. இது ‘தொட்டில் பழக்கம் சுடுகாடு மட்டும்’, ‘மாமியார் மெச்சின மருமகள் இல்லை; மருமகள் மெச்சின மாமியார் இல்லை’ என்கிற பழமொழிகளை நினைவூட்டுகிறது. மேலும், ‘வினைவிதைத்தவன் வினை அறுப்பான் தினை விதைப்பவன் தினை அறுப்பான்’ என்கிற பழமொழியைக் கேட்டிருப்போம். அதனை நிரூபிக்கும் சிறுகதையாக ‘இப்போது வெடித்தது’ கதை இருக்கிறது. கதையில் ‘கிட்டு’ வைத்த குண்டால் கிட்டே இறந்துவிட்டான் என்றதும் மேற்கண்ட பழமொழி நினைவுக்கு வரும். நேர்க்கோட்டுத் தன்மையில் விளக்கி இருக்கும் இக்கதையின் வலுவான நோக்கம் ஒரு பொது நியதியை வலியுறுத்தவேண்டும் என்பதே. கதாசிரியருக்கு ‘வினைப்பயன்’ பற்றிய புரிதலைப் (வினைப்பயனே சரியான நீதியாகும்) புகட்ட வேண்டும் என்கிற அக்கறை இருந்திருக்கிறது. சமூகம் சீர்கெட்டுவிட்டது என்கிற ஆதங்கம் அவரை இக்கதையினை எழுதுவதற்கு உந்தியிருக்கலாம். அதற்காக, இவை கதாசிரியனின் கற்பனை என்று வியப்பதற்கில்லை.

இறுதியாக, இத்தொகுப்பில் உள்ள கதைகளை இரண்டு வகையாகப் பிரிக்கலாம். அவை :
1. பொதுப்புத்தியை ஏற்றல் (‘ரோசம்’, ‘இப்போது வெடித்தது’ ஆகிய கதைகளை இதற்குள் அடக்கமுடியும்.), 2. பொதுப்புத்தியை விமர்சித்தல். இதனை மேலும் இரண்டு வகையாகப் பிரிக்க முடியும். அதாவது, 1. தீயப்பழக்க வழக்கங்கள், 2. நல்ல பழக்க வழக்கங்களைக் குறிப்பிடும் கதைகள் என்று பிரிக்கலாம். தீயனவற்றைக் குறிப்பிடும் கதைகளாக ‘புதிர்’, ‘இன்று நிம்மதியாகத் தூங்க வேண்டும்’ ஆகியவற்றைக் குறிப்பிடலாம். நல்ல பழக்க வழக்கங்களான சகோதரத்துவம், சமத்துவத்தை வலியுறுத்தும் கதைகளாக ‘அப்பாவின் சிநேகிதர்’, ‘சாயம்’, ‘பிப்லப் சௌதுரிக்கு கடன் மனு’, ‘முனீரின் ஸ்பானர்கள்’, ‘சில்வியா’ முதலான கதைகளைச் சுட்டலாம். இவற்றில் முதல் வகையில் இடம்பெறும் கதைகளுக்குள் ஒரு ஒற்றுமை தன்மை உண்டு. அவை சமூகத்தில் நிலவும் மாமியார், மருமகள் சண்டை என்பது இருந்துகொண்டுதான் இருக்கும் என்பதையும் வினைக்கேற்ற பயன் உண்டு என்பதையும் வலியுறுத்தும் கதைகளாக வருகின்றன. இதற்குள் ஒரு மேல்Xகீழ் மனநிலையும், வினைப்பயன் (கர்மப்பலன்) என்ற தன்மையையும் காணலாம். இவற்றை இன்னும் விளக்கும்போது இவை பிராமணியம் சொல்லும் குடும்ப அமைப்பாகவும் கர்மப் பலனாகவும் பார்க்க முடியும். அந்தவகையில் நேரடியாகப் பிராமணியத்தை ஏற்கும் கதைகளாக இருக்கின்றன. இரண்டாவது வகையில் தீயப்பழக்க வழக்கங்களைச் சுட்டும் கதைகளில் தன்னுடைய சமூகத்தில் நிகழும் மோசடித் தனங்களைப் பற்றிப் பேசும்போது மிக அழுத்தமாகப் பேசுகிறது. ஆனால், சகோதரத்துவம், சமத்துவம் போன்ற நற்பண்புகளைப் பேசும்போது ஆழமான பிரச்சனைகளை நோக்கி கதை நகராமல் மேலோட்டமான அடையாளப்படுத்தும் எழுத்துமுறைகளைக் காணமுடிகிறது. அந்தவகையில் தீயப்பழக்க

வழக்கங்களைச் சுட்டும் கதைகளைச் 'சுயசாதி விமர்சனக் கதைகள்' என்று சுட்டலாம். இதனை 'பிராமணிய சமூக சீர்திருத்தம்' என்றும் புரிந்து கொள்ளலாம்.

சுயசாதி விமர்சனம் செய்வது என்பது சாதியைக் காப்பாற்றுதலாகும். சாதிக்கு எதிரான மனநிலையைத் தகர்த்து சாதிய அமைப்பை ஏற்றுகொண்டு அவற்றை சீர்திருத்தம் செய்வதன் மூலம் சாதியைத் தக்க வைத்துக்கொள்கிற போக்கு. ஆகையால்தான் பிராமணியச் சீர்திருத்தமும் பிராமணியமும் இணைந்த தொகுப்பாக இதனைச் சுட்டலாம். இத்தொகுப்பில் உள்ள கதைசொல்லிகள் இந்துத்துவத்தை நிலைநிறுத்தும் வேலையினைச் செய்திருக்கிறது. அதற்காகத்தான், பொதுப்புத்தியினைக் கட்டுடைப்பதுபோன்ற பாவனையில் ஈடுபட்டுப் பொதுப்புத்தியை விட்டு விலகாமல் பொதுப்புத்திக்குள் இருந்துகொண்டு அதற்குள்ளாகவே சீர்திருத்தத்தை மேற்கொண்டிருக்கிறது. அந்தவகையில் இவை பெரியார் முன்னிறுத்துகிற 'பொதுப்புத்திக்கு எதிராக நின்றல்' என்கிற இடத்திற்கு நகரவில்லை என்கிறோம்.

மேலும் இச்சிறுகதைகள் அனைத்தும் பொதுப்புத்திசார் சிந்தனை முரண்களை நீக்குவதற்காகப் பயன்படுத்தியிருந்தாலும் அவை பெரிதான தாக்கத்தை ஏற்படுத்தவில்லை. இச்சிறுகதைகள் பிராமணச் சமூகத்தை, சீர்திருத்துவதற்கும் (தீயப்பழக்கவழக்கங்கள்) பொதுசமூகத்தோடு இணைப்பதற்கும் (கலப்புத்திருமணம்) நற்சமூகமாகக் காட்டுவதற்கும் (சமத்துவம், சகோதரத்துவம்) சிறந்த சிந்தனை உடைய சமூகமாகக் காட்டுவதற்கும் (வினைப்பயன்) படைப்பாளர் கையிலெடுத்திருக்கும் ஆயுதம்தான் பொதுப்புத்தியை அலசிப் பார்ப்பது. பொதுப்புத்தி X பொதுப்புத்திக்கு எதிரானது என்பனவற்றைக் கொண்டு அவற்றை மாற்ற நினைப்பது மிகசிறந்த முயற்சியாகும். ஆனாலும், அதற்குத் துணையாக மேலோங்கி நிற்பது பொதுப்புத்தி சார்ந்த அறிவுதான். இது மிகச் சிறந்த அறிவா? என்றால் இல்லை. அது ஆபத்தை விளைவிக்கும். இது படைப்பாளரின் சிந்தனை வறட்சியையும் காட்டுகிறது. இக்கதைகளுக்குள் இன்னொரு தன்மையும் நீங்காமல் இடம்பெறுவதைக் காணவேண்டும். அவை பொதுப்புத்தியாக அறியக்கூடிய செய்தி உண்மைதான் என்பதை நிரூபிக்கும் பண்பும் இடம்பெற்றிருக்கிறது. அதாவது 'இருப்பதிலிருந்து இன்மை' என்று மொழிதல் கோட்பாடு சொல்லுகிற உரையாடல் உத்தி. அதனால்தான், பொதுப்புத்தியில் அறியப்படுவது அனைத்தும் உண்மை இல்லை என்கிற தெளிவும் எழுத்தாளர்களுக்கு வேண்டும் என்கிறோம். தமிழவனின் "பொதுப்புத்தி இலக்கியம் அதிகமாக வந்து தமிழின் சங்க இலக்கியத் தொடர்ச்சி என்னும் செவ்வியல் மரபை அழித்தன (மா.அரங்கநாதன் செவ்வியலின் தொடர்ச்சி). இக்கட்டங்களில் ஆழமான தமிழ் மரபுகள் பொதுப்புத்திமயமாகி அழிவுப்பாதைகளில் போயின" (தமிழவன், நவமார்க்சிய வழியில் திராவிடத் தமிழ்ச் சிந்தனைகள் மற்றும் பிற கட்டுரைகள், ப.304) எனும் கூற்றுகளையும் கருத்தில் கொள்ள வேண்டும். ஏனெனில் கணினி யுகத்தில் பொதுப்புத்தி எழுத்தாளர்கள் பெருகுகிறார்கள் என்பதும் வணிகம் மட்டுமே அவர்களுடைய பெரிய இலக்கு என்பதையும் உணர்ந்து செயல்படவேண்டிய பொறுப்பு எழுத்தாளர்களுக்கு இருக்கிறது.

துணைநின்றவை

1. அசோகமித்திரன், அப்பாவின் சிநேகிதர், நற்றிணைப்பதிப்பகம், 2016.
2. தமிழவன், மொழிதல் கோட்பாடும் தமிழும், மேலும் வெளியீடு, 2019.
3. தமிழவன், நவமார்க்சிய வழியில் திராவிடத் தமிழ்ச் சிந்தனைகள் மற்றும் பிற கட்டுரைகள், எதிர் வெளியீடு, 2023.
4. பொதுப்புத்தி, WWW.keetru.com.
